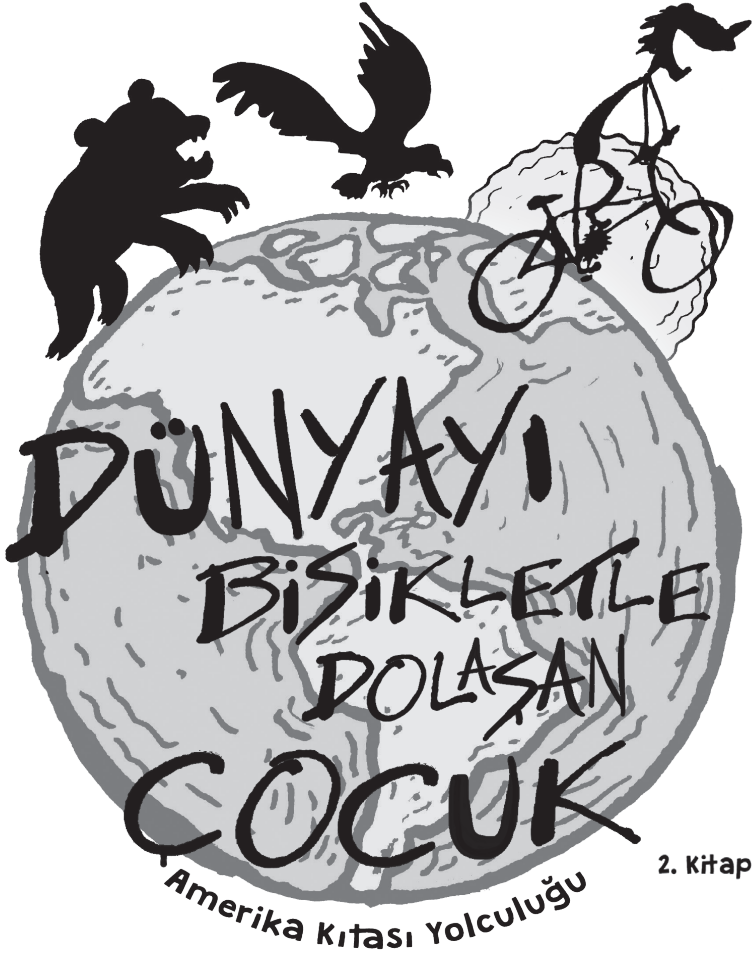

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul, 2021
Yeni Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul, 2025

DÜNYAYI BİSİKLETTLE DOLAŞAN ÇOCUK - 2

Amerika Kıtası Yolculuğu

Alastair Humphreys

Özgün Adı: THE BOY WHO BIKED THE WORLD
Part Two: Riding the Americas

ISBN: 978-605-188-356-4

©Alastair Humphreys, 2014

©İllüstrasyon: Tom Morgan-Jones, 2014

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialit Telif Hakları Ajansı Aracılığı
ile Eye Books'tan alınmış olup Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Çeviren: Handan Sağlanmak Arlı

Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan

Baskı ve Cilt: **Deniz Matbaacılık**

Matbaa Sertifika No: 77699

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harman Tepe Cad. No: 17 Kat: 4

Arnavutköy / İstanbul

Tel: 0212 – 544 41 41 / Faks: 0212 – 544 66 70

Yayinevi Sertifika No:49238 info@beyazbalina.com.tr

ALASTAIR HUMPHREYS

RESİMLEYEN: TOM MORGAN-JONES

Çeviren: Handan Sağlanmak Arlı

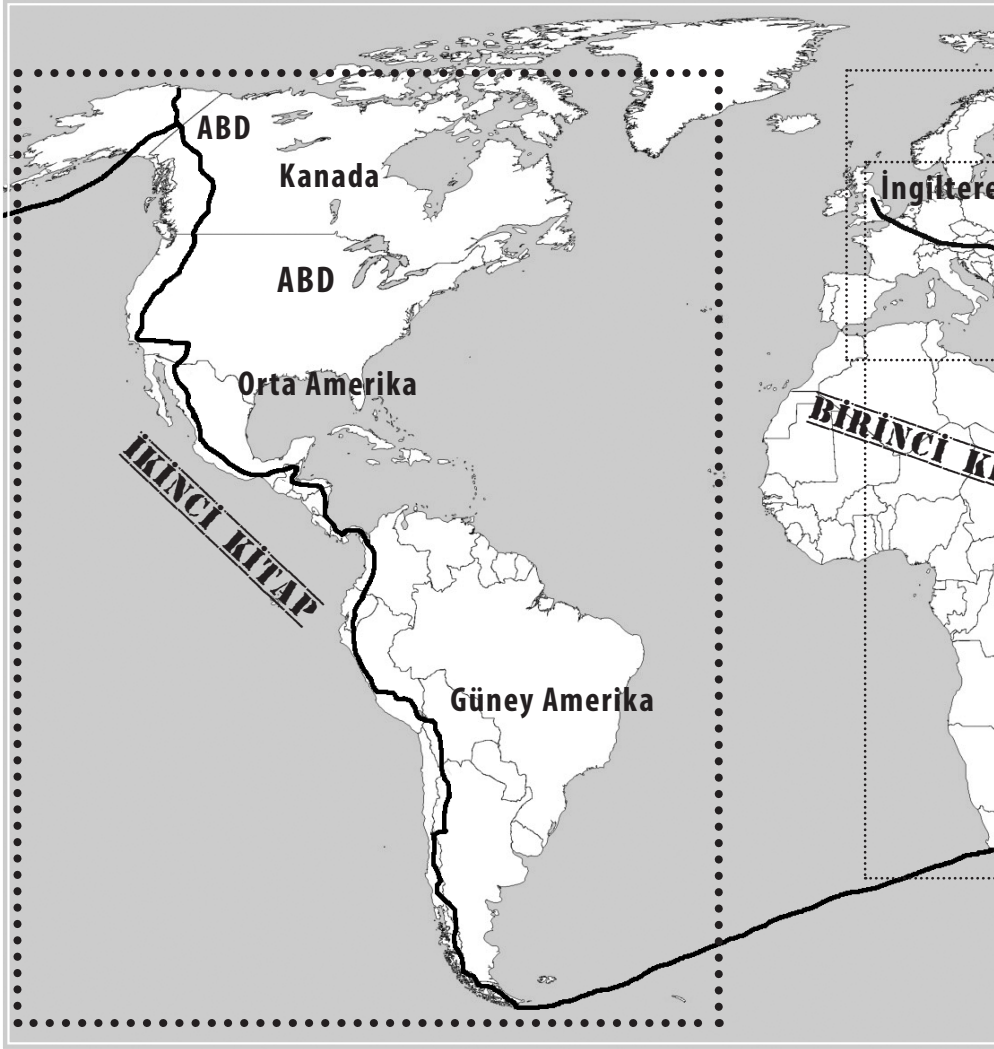

Ben'e ve Jack'e'

İçindekiler

Açık Denizlerde Muz Krizi	9
Patagonya: Koca Ayaklı Devler Diyarı	23
And Dağlarında Macera	35
Bolivya: Yüksek Ve Soğuk Bir Harikalar Diyarı	49
La Paz'ın Cadıları	59
Peru'nun Harikaları Ve Gizemleri	63
Ekvador'da Öğle Yemeği Zamanı	69
Kolombiya'yı Bisikletle Geçmek	75
Kanallar ve Timsahlar	81
Yanardağlar, Orman Ve Çöl Serapları	89
Hollywood Ve Dev Sekoyaları	99
Gökyüzüne Giden Yol	109
Tom-Tiki	119
Alaska: Gece Yarısı Güneşine Giden Son Yol	131

Tom'un Dünya Turu Rotası

Açık Denizlerde Muz Krizi

Tom ter içinde kalmıştı. Gergindi. Hem de çok gergin. Ağırlığını bir ayağından öbürüne vererek sallanıp duruyordu. Tom'a bakacak olsanız çaresizce tuvaletini tutmaya çalıştığını düşünürdünüz. Ama durum bundan daha ciddi-ydi! Tom'un acelesi vardı, belki de hayatında hiç bu kadar acelesi olmamıştı. Bu durum kimsenin umurunda değil gibiydi gerçi. O bir aşağı bir yukarı sallanıp saniyede bir saatine bakarken herkes ağır çekimde hareket ediyordu sanki.

Dünya umurunda değilmiş gibi görünen bir adam yanından geçti. Bir kadın *kıpırdamadan durmuş*, kulaklığındaki müziğin ritmiyle omuzlarını sallıyordu. *Kıpırdamadan!* Bir insanın nasıl bir yerde dikilip gözlerini tek bir yere sabitlemeye vakti olabilirdi ki?! Hay aksi, diye düşündü zavallı Tom. Şimdi gerçekten başım belada. Gerçekten geç kaldım...

Önünde, Tom'un sorunlarının sebebi duruyordu: Ufak tefek, yaşlı bir kadın. Başka birine hoş, kibar, birazcık yavaş,

yaşlı bir kadın gibi görünebilirdi. Belki de kendi büyükanneniz gibi. Ama Tom sırada onun arkasındaydı ve kadının, yaptığı alışverişin ücretini ödemesi yıllar sürmüştü sanki.

“Hadi ama!” diye bağıırıyordu Tom içinden. “Acele et! Lütfen!”

Tom bunu yüksek sesle haykıramayacak kadar kibardı ama doğrusu bunu yapmayı çok isterdi. Aklına gelen her şeyi deniyordu: gözlerinden lazer ışınları çıkarmaktan onu bir karınca kadar küçültmeye ya da ışınlamaya kadar tüm o süper kahraman güçlerini. Ama yaptığı hiçbir şey işe yaramıyor gibiydi. Çünkü Tom’un süper güçleri yoktu. O sadece normal bir çocuktü. Küçük, yaşlı kadının ise kesinlikle acelesi yoktu. Tom’un dünya turu durma noktasına gelmek üzereydi. Çığlık mı atsa, ağlasa mı karar veremiyordu. O da bunun yerine biraz daha sallandı, biraz daha terledi ve tekrar tekrar saatine baktı.

Tekneyi kaçıracaktı.

Yüzbaşı Horrocks’un son sözleri, “Sakın kalkış saatini kaçıрма genç Tom!” olmuştu. “Bekleyemeyiz çünkü deniz kabardığı an yola çıkacağız.” Kaptan Horrocks, küçük yatı

DÜNYAYI BISİKLETTLE DOLAŞAN ÇOCUK-2

Damsel ile Atlantik Okyanusu'nu geçecekti. Büyük nezaket göstererek, Tom'u Afrika'dan Güney Amerika'ya uzanan maceralı yolculukta ekibine katılmaya davet etmişti.

Tom evinden tüm dünyayı bisikletiyle dolaşmak üzere ayrılmıştı. İngiltere'den Güney Afrika'ya kadar pedal çevirmişti. Şimdi, Amerika kıtasını bisikletle gezebilmek için okyanusu aşması gerekiyordu. Tom uçakla seyahat etmeyi de istemiyordu çünkü uçakta berbat yemekler ve can sıkıcı küçük ekran bir televizyon olurdu, macera değil. Bu yüzden Kaptan Horrocks'un Güney Amerika'ya yelkenle yolculuk daveti heyecan verici bir fırsattı. Böyle bir fırsat bir daha karşısına çıkmayabilirdi.

Kaptan Horrocks ve mürettebatı tekneyi hazırlamak için çok çalışıyordu. Okyanusu geçmeye başlamadan önce tek-nede her şeyin iyi durumda olması gerekirdi. Kırılan her şeyi tamir etmiş, yelkenleri kontrol etmiş, yetmemiş ikinci defa kontrol etmiş, deniz suyunu içme suyuna dönüştüren cihazı test etmiş ve tekneye yiyecek depolamışlardı. Her şey hazırды. Tabii Kaptan Horrocks'un aklına muz almayı unuttukları gelene kadar.

Deniz yaşamına ait renkli bir kötü söz yelpazesine sahip kaptan, "Kısaçklar aşkına!" diye bağırdı. Muz olmadan denize açılamayız!

“Hay bin denizanası!” diye devam etti. Gür beyaz sakalının ardındaki yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. “Alışverişten hangi şaşkın sorumluydu?”

Denizci Sam, kaptanın hiddetinden korktuğu için usulca, “Eee... Alışverişten siz sorumluydunuz aslında,” dedi.

Bu, Kaptan Horrocks’u çok şaşırttı. Gemide muz olmaması *onun* hatasıydı. Artık sinirli değil utanmış gibi görünüyordu. Kaptan elini kolunu biraz daha sallayıp, biriyle göz göze gelerek bağırarak için bir bahane bulmayı umarak mürettebatına baktı. Ama bütün denizciler ya yere bakıyor ya da bir anda çok enteresan bir şeye dönüşmüşler gibi tırnaklarını inceliyorlardı. Kaptan Horrocks ile yıllarca açık denizlerde seyahat ettikten sonra kızgınken onunla asla göz göze gelmemeleri gerektiğini öğrenmişlerdi.

Kaptan Horrocks bağırarak kimseyi bulamayınca sessiz ve kibar bir şekilde, “Genç Tom, sen gidip muz alırs mısın lütfen? Çok *fazla* muza ihtiyacımız var,” demişti.

Tom çok mutlu olmuştu! Teknede hiç muz olmaması konusunda o da endişeliydi. Ne de olsa muz en sevdiği macera yiyeceğiydi.

“Elbette! Ben muza *bayılırım!*”

DÜNYAYI BİSİKLETLE DOLAŞAN ÇOCUK-2

“Mükemmel. Ama çabuk ol. Bir saat sonra yelken açıyoruz. Eğer geç kalırsan seni bekleyemeyiz.”

İşte Tom, marketin kasası önündeki ödeme kuyruğunda bu yüzden telaşlanıp yerinde duramıyordu. Koca market arabalarından birini yalnızca muzla doldurmuştu. Onları olabildiğince yüksek bir şekilde dizmiş; sallanan, kocaman, sarı bir meyve kulesi oluşturmuştu. Tom kuyrukta ödeme yapmak için beklerken ufak tefek büyükanne parasını çıkarmak için cüzdanını ağır ağır karıştırıyordu.

Oldukça uzun bir süre sonunda Tom’un gözlerinden fırlattığı görünmez oklar ve lazer ışınları işe yaramaya başlamış gibiydi. Yaşlı kadın aradığı bozuk parayı buldu, küçük alışveriş sepetindekilerin parasını ödedi ve gitti. Tom, cebindeki tüm Güney Afrika paralarını çıkarttı, saniyeler içinde ödeme yaptı ve koşarak tekneye döndü. Yanında yüzlerce muz taşıırken koşmak zordu ama Tom o gün bunu başardı. Denizci Sam, tekneyi kıyıya bağlayan halatları çözmeye başladığı anda Tom limana ulaşmıştı.

“Yetişebileceğini sanmıyordum!” diyerek güldü Sam.

Nefes nefese kalan Tom konuşamayacak hâldeydi. Göğsü inip kalkıyor; köpek yavrusu gibi hızla soluyordu. Muzları kayığa taşıdıktan sonra tekneye atladı. Tekne, limandan

ayrılırken Tom gülümsedi. Yola çıkmışlardı! Son anda yetişmişti ve yola çıkmışlardı. Macera başlıyordu!

Tom daha önce hiç okyanusu geçmediğinden öğreneceği çok şey vardı. Gerçi vakti çoktu: Önlerinde 4000 mil okyanus uzanıyordu. Bu yüzden de bu ilk günde, yapılacak bir sürü iş olan bir teknede yapabileceği en yararlı şeylerden birini yapmakla meşguldü: kimsenin yoluna çıkmamak!

İnsanlar halatları çekiyor, kucak dolusu ağır yelkeni yerine yerleştiriyor ve bolca bağıryorlardı. Muzlar, teknenin arka kısmında, ayakaltından uzakta, büyük salkımlar hâlinde bağlanmıştı. Tom'un güvenilir bisikleti ve ekipmanının yanındaydılar. Tom'un bisiklet heybelerinde dünya turunda ona gerekecek her şey vardı. Yıpranmış ve tozlu heybeler İngiltere'den buraya kadar uzun yol katetmişlerdi. Tom teknenin küpeşte (ne küp ne de küpe kelimeleriyle bir ilgisi olmayan) denilen kenar kısmına oturmuş, bacaklarını köpük köpük mavi dalgalara sallandırıyordu.

Tom dönüp geride bıraktıkları şehre baktı. Yollarda giden arabaları ve deniz kenarındaki kafelerde oturan insanları görebiliyordu. Cape Town, dünya turunda şimdiye dek gördüğü en güzel şehirdi. Dondurma yerken teknelere el sallayan bir kız gördü. Tom da ona el salladı.

DÜNYAYI BİSİKLETLE DOLAŞAN ÇOCUK-2

“Keşke dondurma yeseydim,” diye düşündü. Büyük Afrika güneşi altında hava çok sıcaktı. “Ah gerçekten keşke bir dondurma alsaydım.”

Tom’un bilmediği şey, kızın da tam olarak aynı anda kendi kendine “Keşke şu yelkenli teknede olsaydım,” diye düşündüğüydü.

Kıyıdaki kafelerin yukarısında, pencereleri güneş ışığında parıldayan bir dizi gökdelen uzanıyordu. Ve gökdelenlerin ardında Masa Dağı’nın o etkileyici manzarası yükseliyordu. Masa Dağı’nın bir fotoğrafını gördüğünüzde onu masa gibi dümdüz tepesinden kolayca tanıyabilirsiniz. Denizciler Masa Dağı’nı denizde neredeyse 150 kilometre öteden bile görebilirler. 600 milyon yıldan büyük yaşıyla dünyanın en eski dağlarından biridir.

Bu dağda bolca “dassie” adında bir hayvan bulunur. Biraz denek farelerine benzer. Ama aslında en yakın akrabası fildir!

Dalgalardan sıçrayan suyla sıırıslıkam olan Tom, dudaklarını yalayarak denizin tuzunu tatmıştı. Rüzgâr yelkenlere dolarken, tekne artık “yan yatmış” gidiyordu. Ama bu his-

settiği de neydi? Midesinde bir yerde beliren tuhaf duyguyu fark etti. Islak, fokur fokur bir histi bu. Evet, karnında çok tuhaf bir şeyler oluyordu. Hiç de hoş olmayan bir şeyler.

“Sanırım,” diye mırıldandı Tom kendi kendine, “Galiba... Galiba ben...”

BLÖÖÖÖRGGGGGHH!”

Tom ne olduğunu anlayamadan kusmaya başlamıştı. Öne doğru eğilince çiğnenmiş ve iğrenç görünümlü öğle yemeği ağzından çıkıp denize dökülürken öğürmeye başladı. Deniz tutması, bir teknenin yukarı aşağı sallanmasından kaynaklanır. Bazı insanlar aynı bulantı hissini arabalarda da yaşarlar. Tom kendini berbat hissediyordu.

Kaptan Horrocks, zıplayan dalgaların arasında tekneyi düz bir şekilde ilerletmek için devasa dümeni bir o yana bir bu yana döndürüyordu.

Rüzgârda sesini duyurmak için bağırarak, “İyi misin genç Tom?” diye seslendi.

Tom’un verebildiği tek cevap, “Aaaah...” oldu.

“Uçan balıklara lanet olsun, yoksa seni deniz mi tutuyor?”

“Öğğğğ...”

DÜNYAYI BİSİKLETLE DOLAŞAN ÇOCUK-2

“Suratın lahana kadar yeşil!”

“Öğğğğ...”

Tom tam olarak emin olamasa da Kaptan Horrocks gülümsemesini gizlemeye çalışıyor gibi gelmişti ona...

Ve tam o anda...

BLÖÖÖÖRGGGGHH!

Tom yine kustu. Midesinden çıkan iğrenç şeylerin miktarına inanamıyordu. Ve artık kaptan saklamaya falan çalışmadan gayet yüksek sesle kahkaha atmaya başladı!

Kaptan Horrocks kocaman göbeği ve beyaz sakallarıyla zaten okyanusta yaşayan bir Noel Baba’ya benziyordu. Şimdi buna bir de “Ho! Ho! Ho!” diye attığı kahkahalar eklenmişti. “Miden bulanırken sana gülmem büyük kabalık genç Tom. Kusura bakma. Baş tayfamı kaynar kazana atayım ki bunun ne kadar korkunç olabileceğini iyi bilirim.”

“Öğğğğ...”

“Sadece denize ilk açıldığım zamanları hatırladığım için gülüyorum. Bir lahana kadar yeşil, yatak döşek yatmışım. Ama sabah olduğunda çiroz kadar dinç olacaksın, sana söz.”

“Öğğğğ...” diye yanıtladı onu Tom. Ve emekleyerek güverte altındaki ranzasına gitti.

Ama kaptan haklıydı.

Ertesi sabah güneş doğduğunda Tom midesinin de, tıpkı okyanus gibi, daha sakin olduğunu fark etti.

Kaptan Horrocks, gözlerinde bir ışıltıyla, “Yüzgeçlerim kızarsın!” diye bağırdı. “Bugün çok daha mutlu görünüyorsunuz!”

Artık kara görünmüyordu. Etrafları kocaman ve bomboş okyanustan ibaretti.

“Kendimi çok daha iyi hissediyorum, teşekkür ederim,” diye yanıtladı Tom. “Deniz tutması korkunç bir şeymiş. Ama şimdi de çok ama çok açım...”

Kaptan Horrocks güldü.

“Kendimize bir kahvaltı ziyafeti çekeceğiz oğlum,” dedi. “Sonra da seni gerçek bir denizciye dönüştürmeye başlayacağız. Kulağa nasıl geliyor?”

“Harikulade!” dedi Tom, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.